

• FØROYA • SOCIAL-DEMOKRAT

FRÆLSI

JAVNAÐUR

ERÓÐURSKAPUR

Nr. 52.

Lýsingaprisur fyri pøtillægur: 30 oyr. á forsíðuni,
20 oyr. á 3. og 4. síðu. Við stórrí lýtungum fæst
avsláttur í prísinum.

Leygardagin 24. desember 1936.

Kostar kr. 1,50 fjórðingsárið + Porto. Blaðið
verður bílagt á posthúsinum, brævasvarstøðum
og skrivastovni. Telf. 142.

10. árg.

GLEÐILIG JÓL!

Á JÓLATRÆI

Gleði og friður.

Lag: Hin fagrasta rósan er funnin.

Nú rennur upp stundin, hin sæla,
og aftur nú jólini tala
um hann, sum varð føddur í fjósi,
vår frelsari, livið og og ljósið.

Og eingilin hátt yvir skýa
til foldar bar boðskapin blíða
um hann, sum var komin at grøða
tey sár, sum av syndini bløða.

Bjart stjórnan á himlinum lýsti
og vegin til Betlehem visti,
so ferðamenn leið kundu finna
til barnið í smáttuni inni.

Sum dagurin rísur í eystri
og aftur fer niður í vestri,
so vítt man Guðs kærleiki fevna,
og tungurnar Jesu navn nevna.

Er sál tín av syndini fangað,
og syrgir tú lötuna manga,
tú lýð nú á einglanna ljóðið:
Tær føddur er frelsari góði!

Ja, jólini eiga ta gleði,
í troytkaða sál veita meg;
tann gleðin frá honum er sprottin,
sum føddist í Bethlehems smáttu.

Ólívur á Ryggi.

Ingusar minnir vóru fá og fábroytt. Fyri henni stóð ein útmødd og suffandi mamma, sum um kvøðið, áðrenn tær lögðust, sang ein lagtungan sálm — við ongum nóta — og altíð og stund gav seg um, hvussu illa lagnan hevði farið við sær, og hvussu lítið gott, hon hevði at gleða seg fyri at fara upp aftur til morgunin eftir. — Óeydna og vesæládómur var summum í fangið borið, meðan summum aftur á móti spældi lukkan við — tey vísu ikki av einari ringari løtu at siga, tey vóru undirborin við øllum góðum alt fyri eitt, tey komu í heim.

Omman var eitt minnið hjá Ingu. Hóast hetta minnið var heldur kámt, tí nøkur ár vóru farin, síðan omman doyði. Inga minnst hana sum eitt avgamalt, bogið fólk, kítandi hvítt hár og stýðandi seg fram við, tá ið hon fór um gólvið. Hon helt seg eisini til at minnst á hennara sjón á lívið, á hesa verð.

At verðin einki gott hevði at bjóða, var eisini niðurlagið hjá henni eins og hjá mammuni.

Hesin heimur var einki uttan ein sorgar- og syndadalur. Menniskjan leikaði so í, sum ætlaði hon með alla at festa bógv í verðini til ævrig tíð og ongatíð fara hiðani frá. —

Men lukkuligastur var hann, ið visti sær ein heim hinumegin og longdist og tráðkaðist eftir honum.

Hon hevði dagar og ár á baki, og ikki vildi hon ynskja seg at ganga dagarnar uppattur!

Góð hevði hon altíð verið við Ingu, og ikki hevði hon verið úti og fingið okkurt — ein drekkamunn kanska — uttan hon hevði ein bita við aftur í lummanum til hennara. Bestar vóru skýmingarløturnar, tá ið hin gamla plægdi at sita undir henni og siga henni frá søgum, meðan eldurin logaði upp gjøgnum eldholið og skygdi upp í tróðrið.

Ikki vóru tað, sum sagt, nógv onnur minni, ið stóðu livandi fyri Ingu.

Har var okkurt, men tað tyktist so dimt og fløkt.

Ein triðji persónur var til steðar, stóð fyri henni, men hann og tað, honum viðvíkti, var enn kámar og meira fløkt enn nakað annað minni. Hann var bara sum eitt ævintýr, sum ein hálvkvøðin vísa, ið ein bert hugar brót aftur og sum kortini so ófullkomið hevur tikið við lívi av — sum ein prinsur úr gamlari søgu, ið tú frá barni mangar, mangar ferðir hevur hoyrt frásagda, og henda persón hevur tú at endanum so upp-þrýkkað og stásað, at hann fyri fyrri tær er vorðin hold og blóð og er gítin við øllum tí besta og fagraða, tú kanst hugsa tær um nakra menniskju. Hesin ósjónligi og fyri Ingu so merkis-verdi persónur, ið hon ongan-tíð hevði sætt, var ein pápi.

Hon hevði spurt, og hon hevði fregnast, serliga hina gomlu ommuna, men svarini, frágreið-ingarnir vóru so fløktir og fyri Ingu so ófullkomnir og óskilj-andi, at hon aftaná var komin líka vítt. —

Hann skuldi verið ein veru-leiki, hví ikki tað? —

Øll tosaðu um pápar, og flest øll høvdu slíkar, vert var at rokka um, sum burtur vóru, komu aftur við gávum, taskum kambum, slíkum frøa kundi ein gentuóvita.

Ikki tók enda, sum tey kundu skreppa sær av hesum góða pápa — eingin pápi var sum teirri, eingin var slíkur maður sum hann, og tað hann kundi útrætta! — ja, tað var ikki eiti á.

Inga, neyðardýrið, rættiliga fánaði, minkaði burtur fyri so vorðnari aldu av rósi og há-bærisligum orðum um eitt, javn-líkar og javnaldrar kannaðu sær.

Hvat skuldi hon siga, hvat hevði hon aftur á móti at flyta fram. Hon kroysti bara hendurnar fastari undir fyrirkæðið, og hetta lífla tólváragamla andlitið við ljósum heldur deyðligum eygum trútnaði enn meira enn vanligt. Henni runnu í huga allar hesar

ógreiðu frásagnir heiman ifrá um ein pápa, verið hevði, men sum nú ikki var meir.

Hann var deyður. Tað var tann gamla søgan um bát, sum fór til útróðrar og gekk burtur.

Ein vetrardag var farið til sjós og í ódnarveðrinum, kom um dagin, sjólótust teir allir samlir.

Góður maður hevði hann verið bæði til sjós og lands — ivaleyst so góður sum allir hesir pápar, hini róstu sær av. Og hevði hann livað, hevði hon ikki gingið so.

Tá hevði hon fingið bæði eitt og annað, kjólar og skógvar, so henni hevði ikki torvað at gingið sum eitt kloddafyl, afturbøtt og í gomlum rivnum pløgum. Og mammann kundi tá sætt út sum fólk og ikki slitið seg upp fyri at fingið teimum matin inn í munnin. Fingið ein nýggjan frakka og ein halt upp á hovðið, so hon kundi sætt út sum hinar konurnar.

Og ommuni hevði ikki torvað at farið sum eitt ólukkudýr í jørdina.

Men hana var tað tó einki at grenja seg um. Hon hevði tað gott uppi í himlinum hjá Jesus-pápanum, nógv betri enn tey her niðri sum máttu shrevast og stríðast og verða happað og háðað.

Men hesir tankar, sum so fóluliga komu upp í millum alt tað, Inga skuldi gera, og ið píndu hana inn at sálíni og órógvadu hana, tá ið hon skuldi gleða seg til okkurt, vóru nú einaferð skágvæðir eitt sindur til viks fyri einari stórhendring, hvørt barn í bygdini tosaði um og gleddi seg til.

Tað segðist fyri vissum, at eitt stórt jólatræ skuldi koma til bygdina. Lærarinnun skuldi standa fyri tí, tað skuldi vera haft uppi í skúlanum, og ognin, ein skuldi leggja út fyri at koma upp í part og skoða slíka opin-haring, var tann fyri onkum ikki so lífli og tí at fáa til vegar heldur torføri peningur — eitt